

Overweging zondag 15 juli 2012

Gereformeerde Kerk van Loosdrecht
ds. Stefan Dijkhuizen
Jesaja 52: 1-10 & Marcus 6: 6b-13

Overweging:

Geliefden van onze Heer, of misschien vanmorgen beter aangesproken met: 'gezondenen door de Heer',

ik stelde die vraag over het kamperen niet zomaar aan de kinderen. Wij zijn namelijk afgelopen vrijdag voor het eerst met onze nieuwe tent naar de camping gegaan. En wat neem je dan allemaal mee?

Tijdens de vorige vakanties gingen we steeds naar een huisje. Dan was het nog een heel inpakwerk - hulde aan Wendy - maar toch, met een paar flinke koffers met zomerkleding en speelgoed voor de meiden was het wel klaar.

Nu ging het anders. Tent, zeil, kook- en eetgerei, tafel, stoelen, koelkast, matjes, slaapzakken, wasknijpers, veger en blik, regenlaarzen, enzovoorts enzovoorts. En dan zijn we de paraplu's nog vergeten... maar dat geeft niet want het is toch heerlijk kampeerweer.

Het was wel even passen en meten in de auto. Dakkoffer erbij, en hoog opstapelen in de klep en tussen de meiden in ook nog het één en ander. Bij het inpakken verloor ik het overzicht, opnieuw hulde aan Wendy. En ik kon haast niet meer in mijn spiegels kijken. En op de camping was er een grote berg aan spullen. Een volksverhuizing.

Wat een contrast met de reis van de discipelen vanmorgen in de lezing. Ik weet wel dat het over wat anders gaat, maar toch, wat een verschil.

2 aan 2 worden de 12 uitgezonden. Aan heel Israël, de 12 stammen. Zij moeten nu het goede nieuws gaan brengen, zij krijgen nu de volmacht van Jezus. En wat is daarvoor nodig?

We horen vooral wat er niet nodig is.

'Jezus droeg hun op niets mee te nemen voor onderweg, geen brood, geen reistas en geen geld, alleen een stok.' En een paar sandalen.

Misschien doe ik er niet goed aan, en ik weet, wij leven in een heel andere tijd, maar ik zou toch heel graag deze woorden, en deze uitzending van de leerlingen, op onze situatie willen betrekken. Wij trekken niet meer rond met enkel een staf in onze hand, en drijven geen demonen meer uit, en toch noemen ook wij onszelf 'christenen'. Van Christus.

Wat als dit nu eens regels waren voor gemeenteopbouw? Alle dikke boeken ten spijt die ik in mij studie heb moeten lezen. 'Ga op weg, preek het Koninkrijk, en neem niets mee!'

De lezing van vanmorgen houdt ons - zo als zo vaak - een spiegel voor.

Wat bijzonder is aan deze lezing, is dat de leerlingen, die op dit moment al een tijdje met Jezus rondtrekken door Galilea, nu ook zelf actief mee moeten gaan doen. Tot die tijd horen we daar eigenlijk niet zoveel over. Alleen dat ze door Jezus geroepen zijn.

Maar nu dus ook uitgezonden. Op 'stage', zo las ik ergens, want het is een korte periode. Een stukje verder in het hoofdstuk komen ze namelijk alweer terug. En of het helemaal goed ging, is maar de vraag. Ze mogen in ieder geval even uitrusten van deze missie.

De leerlingen worden vanaf nu een verlengstuk van Jezus zelf. En hij vertrouwt het hun toe, dat is ook bijzonder. Zoals Jezus het vuur van Gods liefde op aarde wil komen brengen, zo vraagt hij hier aan zijn vrienden om het verder te verspreiden. En sterker nog, zelfs Gods almacht om zieken te genezen, en het kwade uit te bannen, dat moeten nu de leerlingen gaan doen. God heeft handen en voeten nodig.

Maar hoe en waarmee?

Dat zal op een - voor ons - nogal bijzondere manier moeten. 2 aan 2, maar verder met helemaal niets in handen, geen extra's, geen reserves. Aangewezen op anderen. En als het niet lukt, als mensen niet willen luisteren, dan ga je weer, weer verder.

Een kansloze missie, zou je zo op het eerste oog zeggen. Slecht voorbereid. Maar ze gaan, ze vragen verder niets, maar ze doen wat Jezus hen vraagt. Er is blijkbaar ook haast bij. En er gebeurt ook veel, want ze roepen mensen op tot inkeer, en ze drijven demonen uit en genezen heel veel zieken. Hoe kan dat? Is het werkelijk zo eenvoudig?

Als wij onszelf kerk willen noemen, 'christenen', van Jezus, dan kunnen wij als we dit evangelie horen en ook willen begrijpen, niet om de vraag heen wat nu onze stok en onze sandalen zijn. Waartoe ook wij, zoveel jaar na dato, en in zo'n andere situatie weliswaar, geroepen zijn. En wat dat betekent voor onze kerk, ons geloof in ons dagelijks leven. En dat blijkt dan nogal een spiegelbeeld te zijn van wat we zien.

Want de strekking is wel duidelijk, maar absoluut niet eenvoudig. Want ook wij worden uitgezonden. Van Jezus zijn, is op weg zijn. Van Jezus zijn, is niet iets krijgen en voor jezelf houden, je eigen waarheid, je ervaringen, je kerkje, van Jezus zijn is delen. De blik is niet naar binnen, hoe fijn is het hier, en met hoeveel zijn we, de blik is naar buiten, waar zijn we nodig, waar is goed nieuws nodig?

Wat daarbij ook goed is om te beseffen, is dat wij als gelovigen fundamenteel op anderen, op onze omgeving gericht moeten zijn. Want Jezus annexeert de mensen niet, hij sleept ze niet naar binnen, hij stuurt ze op weg. Het gaat dus niet om de kerk, het gaat om de mensen.

Een lichtkring heeft immers toch ook geen overgangen en grenzen, geen muren zoals dit gebouw. Eigenlijk, zo als ik ergens, is de kerk slechts 'een tijdelijk project' van God in deze wereld. Maar wat vinden wij, ikzelf voorop, dat moeilijk om te zien.

Bovendien vraagt het om een open houding. Om met Gods ogen naar je omgeving te leren kijken. Om goed waar te nemen, in de dubbele betekenis.

Meer nog gaat het ook om vertrouwen. Want we zullen ons moeten overgeven aan de ander, aan de wereld. Wij, de kerk, de gemeente, is niet de gastheer, de ontvanger, nee, wij zijn gast in deze wereld en in deze tijd. Heel concreet dus: Hoe kunnen wij in Loosdrecht te gast zijn? Durven we te vertrouwen op de gastvrijheid van de ander?

Ook al lijkt het tij ons, de kerk, tegen. Ook al hebben we niets in handen, een stok, een paar schoenen.

Hoe kwetsbaar is het dus om gezonden door de Heer te zijn. Je zou het haast niet meer durven. Wat een moed vraagt het...

Geloof maakt het leven absoluut niet eenvoudiger. Eerder lastig. Medeverantwortelijk. God komt niet naar beneden om het even allemaal te fixen voor ons. God werkt door ons, wij zijn zijn instrumenten. Maar begon het daar niet meteen al mee, helemaal aan het begin? In de schepping werden wij al geroepen om te werken en te zorgen voor de wereld.

En toch, en toch, durft Jezus het met ons aan. Hij kan ook niet anders. En hij vraagt eigenlijk niet veel meer dan lege handen. Want hoe meer wij met ons mee sjouwen, en hoe meer wij denken dat wij iets te brengen hebben, hoe voller onze bagage is, des te minder kunnen wij de ander werkelijk zien. Ook dat vraagt om bescheidenheid.

Hoe meer wij in handen hebben, des te minder kunnen we de hand van een ander grijpen. Niet de ander heeft ons nodig, wij hebben de ander nodig.

Zoals in dat mooie lied dat we een paar weken geleden nog zongen hier bij het delen van brood en wijn: 'Zoals ik ben, kom ik nabij. Met niets in handen dan dat Gij mij riep en zelf gaf voor mij. Met al mijn strijd, angsten en onzekerheid. Uw levenskracht wordt mijn.'

Zo wordt dit verhaal tot een waar zendingsverhaal. Ook nog voor ons, ook voor deze kleine kerk, waar zoveel zorgen om zijn.

Maar het kan ook bevrijdend werken, om te zien dat het uiteindelijk niet dit gebouw is, niet een volle kerk, niet wat wij allemaal denken te moeten hebben en kunnen. God gelooft in ons, zoals wij zijn. Maar Hij vraagt ons wel naar buiten te kijken.

En des te minder het in onze ogen lijkt voor te stellen, des te minder we er in deze wereld toe doen, in de ogen van God zijn en blijven wij zoutend zout, en licht in deze wereld. Soms heel bescheiden, niet altijd zichtbaar en vaak verborgen. Maar toch.

Ik wil eindigen met een stukje van Karel Eykman, die zulke mooie kinderbijbelverhalen heeft geschreven:

'Jezus is zo hoogverheven
Jezus is zo onnavolgbaar
Jezus is ook zo volmaakt
ons past alleen eerbiedigheid.
Jij moet niet zo tegen hem opzien
dat zou hij zelf ook niet willen.
Hoe meer je hem hoog gaat aanbidden
hoe minder je op hem durft te lijken
hoe minder jij jezelf gaat vinden.
En zo heeft hij niets aan jou.
Jezus gaat ons zo te boven
Jezus staat zo boven de mensen
Jezus is zo aan God gelijk
daaraan tippen wij toch nooit.
Jij moet niet zo tegen hem opzien
hem te volgen in je leven.
Hij liet zich er niet op voorstaan
dat hij goddelijker is dan jij.
Hij wilde je zonder kapesones nabij zijn
je komt hem tegen in de straat.'

Laten we elkaar blijven toeroepen: Een goede reis! En reis lichtjes bepakt, maar in liefde en in vertrouwen voller en rijker dan ooit!

In de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen.